

כאמ' דברת, כמו שפרשוה. לאמר, ללמד מכאן לכל הדורות האחרוניים לעולם ולעולם עולמים. לאמר, לומר זה בשעת רוחה. ומה היא? ה' ארך אפים וגו', והרי בארכנו הדברים.

אמר רבי יצחק, אם מה עולה מכאן? אמר רבי חייא, הם גרמו שעלה מכאן, שהרי בשקר דברו עצם. באotta מדיה שאדם מודר, בה מודדים לו. וכן שאר האחרים הספקו, שלא יכול משה לאמרם, משום שהם גרמו. סלחתי לך, בראך ממש, והרי התעוררו החברים, והרי נתבאר.

זה עם זה, מה שלא יכולו לדבר מקדם זה. יצאו מאותו פתח, וישבו בגינה מחת אילנות. אמרו זה לזו, פיו שאננו כאן וראיינו כל זה, אם נמות פאן, ודאי נכנס לעולם הבא. ישבו. שנה נפלת עליהם ונרדמה. בין כך בא אותו ממנה והיערים. אמר להם, קומו צאו לתוכך פרדס שבחוין. יצאו. ראו אותם בעלי מקרא שהיו אומרים באוטו פסוק, במאבר הזיה יתפנו - הרי במקומם אחר לא. ושם יתמו - הרי במקומם אחר לא. וזה בואפין, אבל בנשות לא כמו בני הגן.

אמר להם אותו ממנה, צאו. יצאו עמו. אמר להם, שמעתם דבר לתוכך אוטה דרבגה? אמרו, שמענו, שהרי יכול אחד היה אומר: מי שפסק - יפסק, מי שקבע - יקבע. מי שקבע - יתארך. אמר להם, ידעתם מה זה? אמרו, לא. אמר להם, ראיתם אותו נשר גדול ואותו פינוק שלמלקט עשבים? זה היה רבינו אילאי מנציבין, הוא ובנו, והגיע לכך, וראה הוא ובנו הטעון

בכמה דאוקמה. לאמר, למילוף מהכא כל דרין בתראיין, לעלם וילעמי עלמין. לאמר, למימר לך בשעתה דראוחא. ומאי הוא. כי אריך אפים וגו', וזה אוקימנא ملي.

אמר רבי יצחק, אם מהאי סליק מכאן. אמר רבי חייא, איןון גרמו ליה דאסטליק מכאן, דהא בשקרו דברו גרמייהו בההוא מדיה דבר נש מזיד בה, מזידין ליה. וכן שאר אחורי אסתלקו, שלא יכול משה למימרינהו, בגין דיןון גרמי. סלחתי בראיך, בראיך ממש, וזה אתערו חביביא, וזה אהמר.

דא עם דא, מה שלא הוו יכולין למללא מקדמתה דנא. נפקו מההיא פתחא, ויתבו בגננתה תחות אילגין. אמרו דא לך, פיו דין דין הכא, וחמיין כל דא, אי גימות הכא, ודאי ניעול לעלמא דאתמי. יתבו. שיננתא נפלת עליהו. וידמו. ארכבי, הא ההוא ממנא אתה, (דף ק"ב ע"א) ואתער לוז, אמר לוז, קומו פוקו לגו פרדס דאברה. נפקו, חמו לאלי מاري מקרא, והו אמרי בההוא קרא, (במדורו י"ז) במדבר הזה יפמו, הא באתר אחרא לא. ושם ימותו, הא באתר אחרא לא, ודא בגופין, אבל בנשות אין לא, בגונא דבני גננתא.

אמר לוז ההוא ממנא, פוקו. נפקו בהדריה, אמר לוז, שמעתון מדוי לגו ההוא דרגא. אמרו, שמענא דהא חד קלאל הוה אמר, מאן דפסק, יתפסק. מאן דקצר, יתקצר. מאן דקצר, יתארך. אמר לוז, ידעתון מאוי הא. אמרו, לא. אמר לוז, חמיתון ההוא נשרא רברבא, וההוא ינוקא דקא מלקט עשבין, רבינו אילאי דנציבין הוה. הוא ובריה, ומطا הכא, וחמא הוא ינוקא בריה מערטפא דא, פיו